

Наслідування

Я бачив смерть; вона в мовчанні сіла
Біля порога тихого мого;
Я бачив гроб; відкрився вхід його:
Душа померкла й зааніміла...
Покину друзів я своїх,
І днів життя мого гірких
Ніхто вже й сліду не помітить,
І милий погляд не одвітить
На передсмертний погляд мій.

.....

Прощай, життя земне, де темрява доріг
Над урвищем мені лежала,
Де віра в чорні дні мене не утішала,
Де я любив, де не любить не міг!

Прощай, світило дня, прощай, небес завісо,
Німої ночі мла, світання ніжний час,
Знайомі пагорби, струмка пустельний глас,
Безмовність таємнича лісу
І все... прощай в останній раз.
А ти, котра була мені у світі богом,
Предметом сліз німих, суддею серця строгим,
Прощай! минуло все... Огонь згасає мій,
В холодну сходжу я могилу,
І морок смерті крижаний
Страждання всі прийме, усю жагу і силу.

А ви, моїх товаришів
Дедалі рідший гурт прекрасний!
Скажу вам: "Друзі! я любив!.."
І дух мій у знеможі згасне.

До неї ви тоді підіть,
Скажіть: поглинутий він тьмою...
Можливо, що вона в ту мить
Зітхне над урною сумною.